

Arrest

nr. 225 741 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 september 2015, verklaart er zich op 16 september 2015 vluchteling.

1.2. Op 30 november 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtou origine, geboren in het dorp Goch, district Kama, provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders, broers en zussen in het dorp en werkte als herder. U bent ongeschoold en ongehuwd.

Uw vader werkte als taxichauffeur. Op een nacht, toen u wat verderop in het dorp een trouwfeest bijwoonde, werd uw vader door gewapende mannen, vermoedelijk taliban of daesh, ontvoerd. De mannen zouden ook naar u hebben gevraagd. Uw moeder werd daarbij geslagen. Toen u de volgende ochtend van het trouwfeest naar huis terugkeerde werd u door uw moeder ingelicht over de gebeurtenissen. Uw oom langs moederszijde kwam ook ter plaatse en besloot dat u het land moest verlaten. U ging met uw oom mee naar zijn huis wat verderop in het dorp, waar u nog één nacht bleef tot uw vertrek met een smokkelaar geregeld was. U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije en Bulgarije. In Iran had u telefonisch contact met uw moeder, waarbij ze u vertelde dat uw vader in het verleden minstens twee keer met zijn taxi enkele soldaten had bediend en hij wellicht om die reden ontvoerd was en beschuldigd was van spionage door zijn belagers. Na een maand onderweg te zijn geweest kwam u via Servië in Hongarije terecht. Daar werden uw vingerafdrukken genomen, maar u zette uw reis verder. Acht dagen later, op 14 september 2015 kwam u in België aan. U diende twee dagen later, op 16 september 2015, een asielaanvraag in. U verklaarde zich toen 16 jaar oud (°1999), maar uit het leeftijdsonderzoek dat diezelfde maand nog werd uitgevoerd blijkt dat u toen minstens 26,8 jaar oud was (°1988).

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen

verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CG p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu beweert u uw hele leven in Kama district, dorp Goch te hebben gewoond. Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader er ontvoerd zijn door taliban of IS (Daesh) omdat hij als taxichauffeur ritten voor soldaten had verricht. Zijn ontvoerders zouden ook naar u op zoek geweest zijn, waarna u het land verliet.

Er wordt echter vastgesteld dat aan uw verklaringen omtrent uw identiteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht, daar zij op talrijke punten tegenstrijdig, onaannemelijk vaag, incorrect of weinig plausibel zijn.

Zo moet vooreerst vastgesteld worden dat u bedrieglijke verklaringen aflegt met betrekking tot uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij de registratie van uw asielaanvraag in september 2015 slechts 16 jaar oud. Uit leeftijdsonderzoek diezelfde maand bleek echter dat u minstens 26,8 jaar oud was (zie administratief dossier, deel DVZ). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS werd uitgenodigd om te reageren op de vaststellingen omtrent uw leeftijd, bleef u bovendien volharden in uw bewering slechts 20 jaar oud te zijn (in 2018) en als minderjarige in België te zijn aangekomen. U onderneemt geen enkele redelijke poging om de vastgestelde discrepantie tussen uw opgegeven leeftijd en uw werkelijke leeftijd, die **meer dan 10 jaar** bedraagt, te verklaren (CG p. 14-15, p.23). Het volharden in manifest bedrieglijke verklaringen werpt een smet op uw algehele geloofwaardigheid, des te meer gezien u verwijst naar uw vermeende jonge leeftijd om een aantal ongerijmdheden en vaagheden in uw asielaanvraag te verklaren (CG p.13-14).

Ten tweede zijn er doorheen uw verklaringen talrijke vaststellingen die ook de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kama - en bijgevolg uw asielaanvraag - ondermijnen.

Zo blijken uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw reisweg en tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan wel zeer uiteenlopend te zijn. Immers, u gaf bij de registratie van uw asielaanvraag als niet-begeleide minderjarige nog aan dat u 8 maanden onderweg was van Afghanistan tot België, waarvan 5 maanden in Iran en anderhalve maand in Turkije (zie administratief dossier, deel DVZ, MINTEH-fiche). Dit zou betekenen dat u Afghanistan in de winter, in de periode januari – februari 2015, zou verlaten hebben. Wanneer u echter op 21/01/2016 nogmaals werd bevraagd door de DVZ over uw reisroute, beweerde u slechts anderhalve maand onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België (DVZ verklaring rubriek 31). Uw verklaringen ten overstaan van het CGVS liggen in het verlengde hiervan, u verklaarde in Iran slechts op doorreis te zijn geweest en u er slecht 20 dagen doorbracht (CG p.12) en u anderhalve maand onderweg was van Afghanistan tot België (CG p.14). U verklaarde ook nog dat u Afghanistan verliet op het moment dat de tarwe werd geoogst (CG p. 2-3), wat in de zomer van 2015 moet geweest zijn, in tegenstelling tot uw aanvankelijke verklaringen waaruit zou blijken dat u reeds in de winter vertrok. De vaststelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het tijdstip van uw vertrek en de duur van uw verblijf in ondermeer Iran is zwaarwichtig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw verblijfplaats voorafgaand aan uw asielaanvraag. U geeft hiermee geen zicht op uw herkomst en reisroute. Bovendien koppelde u de ontvoering van uw vader aan uw vertrekdatum: u beweerde immers telkens dat uw vader 1 à 2 dagen voor uw vertrek ontvoerd werd. Bijgevolg rijzen ook reeds ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw vader, die u afwisselend in de winter dan wel in de zomer situeert.

U legt evenmin overtuigende verklaringen af omtrent de organisatie van uw vertrek uit Afghanistan. Zo beweerde u initieel dat uw vertrek georganiseerd werd door uw moeder, die grond verkocht en uw vertrek regelde met een smokkelaar genaamd Mohammad (zie administratief dossier, deel DVZ, MINTEH-fiche). Tijdens uw interview bij de DVZ van 21 januari 2016, enkele maanden later, beweerde u daarentegen dat uw oom uw vertrek regelde met smokkelaar wiens naam u niet kende (DVZ verklaring, rubriek 30). Ook ten overstaan van het CGVS beweerde u dat uw oom uw vertrek regelde, maar dat u geen verdere details kende met betrekking tot de organisatie van uw uitreis. Zo weet u niet welk bedrag voor uw vertrek betaald werd of waar dit geld vandaan kwam (CG p.15). Uw verklaringen zijn dan ook niet enkel in tegenstrijd met elkaar, u bent ook onaannemelijk onwetend aangaande de organisatie van uw vertrek. Gezien werd vastgesteld dat u ouder was dan 26 jaar bij aankomst in België en u dus ruimschoots een volwassen leeftijd heeft bereikt, mag verwacht worden dat u beter op de hoogte bent en u meer details kan verschaffen aangaande dergelijke ingrijpende onderneming die een clandestiene uitreis uit uw land van herkomst zou zijn geweest. Dat u omtrent uw vertrek uit Afghanistan geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen, is wederom nefast voor de geloofwaardigheid van uw herkomst uit dit land.

Er wordt bovendien vastgesteld dat u er niet in slaagt correcte, aannemelijke en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent basisaspecten van uw dagelijkse leven in Afghanistan.

Zo laat uw geografische kennis van de regio danig te wensen over. Gevraagd de weg naar districtscentrum Sangar Saray te beschrijven, slaat u de bal mis en blijkt uw kennis ingestudeerd. Zo geeft u spontaan een beschrijving van een route naar Sangar Saray, om hier later aan toe te voegen dat er ook nog een andere weg is dan degene door u beschreven, met name de weg van Kalay Alkhoun(d) (er zijn drie wegen van Goch naar Sangar Saray, zie kaart). Echter, uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u slechts één keer naar het districtscentrum zou zijn geweest en hierbij de weg van Kalay Alkhoun gebruikte (CG p.10). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u spontaan enkel de wegbeschrijving geeft van een weg die u zelf nooit gebruikte, en hier bovendien aan toevoegt dat 'het geasfalteerde stuk van deze weg niet in goede staat is' (CG p.9). Dat u op dergelijke gedetailleerde

manier spontaan een weg beschrijft die u zelf nooit genomen heeft, wijst op het ingestudeerd en ondoorleefde karakter van uw verklaringen. Het hoeft niet te verbazen dat de door u beschreven beschrijving van de weg bovendien niet strookt met objectieve kaartinformatie. Zo noemde u enkele dorpen die volgens u op weg van Goch naar het districtscentrum Sangar Saray zouden liggen. Zo vermeldt u naast Sher Gar en Wut (beiden gelegen aan de noordelijke weg) ook Charkalay (gelegen aan de middelste weg), om vervolgens te stellen dat na Sher Gar, Sangar Saray komt (CG p.9), wat niet strookt met de beschikbare kaarten. U vermeldt dat er ook een weg via Kalay Alkhound loopt (zuidelijke weg), wat correct is. U geeft nog aan dat deze weg geasfalteerd zou zijn, maar moet vervolgens schuldig blijven wanneer deze weg geasfalteerd werd (CG p.9-10). Wanneer u gevraagd wordt welke plaatsen je tegenkomt als men vanuit uw dorp in de richting van Jalalabad gaat (uw dorp is binnen uw district één van de dorpen die het dichtst bij de hoofdweg naar Jalalabad gelegen is) moet u het antwoord volledig schuldig blijven en kan u spontaan geen enkele plaats noemen (CG p.10).

De Kunar rivier kent u wél van naam en u weet wél dat ze de grens vormt tussen uw district en Behsud district (de rivier ligt vanuit uw dorp in de richting van Jalalabad, nota bene). Hoewel u aanvankelijk aangeeft dat de Kunar rivier in uw dorp loopt, kan u niet antwoorden wanneer u gevraagd wordt hoe ver het van uw dorp naar de Kunar rivier is, omdat u er nooit zou geweest zijn (CG p.10). U zou er nooit geweest zijn 'omdat het niet mocht van uw vader' en vader geen toestemming gaf om buiten te gaan uit vrees voor 'kindontvoering' (CG p.10), hoewel u reeds meer dan 26 jaar oud was bij uw - vermeende - vertrek uit Afghanistan. Voorts blijkt u de Kama brug (over de Kunar rivier) wel bij naam te kennen, maar gevraagd waar ze gelegen is stelt u 'dat u het niet weet', maar dat het ergens hoger zou liggen dan Doh Saraka (CG p.10) (een plaats die overigens niet kon worden teruggevonden in objectieve informatie). Opnieuw komt uw verklaring ingestudeerd over. Gevraagd naar dorpen in de omgeving van uw dorp komt u na aandringen overigens niet verder dan 3 dorpen te noemen (CG p.11). Uw zeer beperkte en weinig vloeiende kennis van geografische ijkpunten in de nabije omgeving van uw dorp is frappant en de kennis die u bezit heeft een sterk ingestudeerd karakter.

Uw opvallend gebrekkige kennis van uw directe leefomgeving is des te frappant gezien u beweert dat u zelf als herder in het gebied rondtrok en uw vader er bovendien als taxichauffeur zou gewerkt hebben. Er werd u overigens nog gevraagd of u nooit meereed met uw vader, die taxichauffeur was, waarna u opwierp dat u 'altijd werkte' en 'nooit vrijaf had om dat te kunnen doen' (CG p.18). Nochtans moet u meteen daarna toegeven dat u in de winter, wanneer de dieren op stal bleven, gewoon thuis was en 'niet buiten kwam indien het regende' (CG p. 18). Uw beweringen missen coherentie en doorleefdheid.

U blijkt eveneens slecht op de hoogte te zijn over de lokale clanverbanden in de Pashtou gemeenschap van Kama district, hoewel tribale verbanden de hoeksteen van de Afghaanse samenleving vormen. Zo gaf u aan dat er verschillende pashtoustammen in Kama district wonen, zoals uw stam Abdulrahimzai en ook Safi en Mohmand. Gevraagd welke stam de grootste is geeft u aan dat uw eigen stam de grootste is, samen met de Safi. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd) dat het de Mohmand clan is die met ruime voorsprong de grootste en machtigste clan in het district is, en uw stam, de Abdulrahimzai, slechts een kleine minderheid vormen.

U verklaart naast het Pashtou, uw moedertaal, ook Dari te spreken. Gevraagd waar u dit zou geleerd hebben, verklaarde u dat u dit in uw dorp in Afghanistan leerde (CG p.3). U beweert dat er immers nog Dari-sprekende volkeren in uw dorp wonen, van wie u Dari zou geleerd hebben (CG p.3). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat uw regio door nagenoeg 100% Pashtounen wordt bevolkt. Ook de nomadische Kuchi's waarvan u aangeeft dat zij in de zomer met hun dieren naar uw district kwamen zijn eveneens Pashtounen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook opmerkelijk dat u – ongeschoolde herder -, Dari zou hebben geleerd van mensen in uw regio van herkomst, te meer nu blijkt dat u geen enkele Darisprekende etnische groep bij naam kan noemen (CG p.3). Zij opgemerkt dat u zelf ook de term 'Farsi' in de mond nam (CG p.3), zoals algemeen bekend de variant van het Dari die in buurland Iran gesproken wordt.

U verwees inzake de demografische samenstelling van uw district nog naar de aanwezigheid van nomadische Kuchi's, die in de zomer naar uw regio zouden afzakken. U kan vervolgens echter niet aangeven waar deze Kuchi's in de winter verblijven (CG p. 4). Gezien u zelf aangeeft dat uw voorouders Kuchi's waren, en gezien u zelf eveneens als herder in de bergen was zoals de nomadische kuchi's, is het opmerkelijk dat u deze vraag niet kan beantwoorden.

U slaagt er dan ook niet in om een geloofwaardig beeld te schetsen van uw eigen familiehistoriek tegen de achtergrond van uw vermeende herkomstregio. Zo weet u niet waar uw grootvader, zelf nomadische kuchi, tijdens het winterseizoen verbleef (CG p.4). Hoewel u stelt dat uw grootvader zich na zijn huwelijk met uw grootmoeder pas zou gesetteld hebben in Goch, kan u niet zeggen waar hij voordien verbleef (CG p.4, p.17). U weet evenmin of uw familie ooit eerder op de vlucht is moeten gaan voor geweld in de regio (CG p. 17). U weet niet hoeveel grond uw - enige - oom bezit, hoewel hij landbouwer was in hetzelfde dorp als u (CG p.17). U zou steeds en enkel als herder hebben gewerkt en hoedde uw eigen

koeien, geiten en schapen, maar kan niet exact aangeven hoeveel geiten en schapen u dan wel had, nochtans cruciale informatie als herder (CG p.5). U bent bovendien tegenstrijdig over het lot van uw kudde na uw vertrek: aanvankelijk stelt u niet te weten wat er met uw dieren gebeurde, later stelt u plots dat ze verkocht werden (CG p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen weet u geen redelijke uitleg te geven en houdt u voor dat u aanvankelijk de vraag anders geïnterpreteerd had (CG p.15), hoewel deze ondubbelzinnig geformuleerd werd.

Gevraagd naar incidenten of gebeurtenissen voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan noemt u een aardbeving en een overstroming (CG p.19). U situeert deze ene grote aardbeving 4 à 5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in 2013. Uit beschikbare informatie blijkt echter dat er zich in april 2015, amper 2,5 jaar voor uw vermeend vertrek uit Afghanistan, een zware aardbeving voordeed in uw district (zie informatie toegevoegd). U herinnert zich niet meer op welk moment van de dag de beving zich voordeed, wat opvallend is. Gevraagd of er enkel een beving voordeed 4 à 5 jaar voor uw vertrek (2010-2011), stelde u dat er maar één grote was, er misschien nog kleinere waren maar dat u dat niet kon weten 'omdat u meestal op de berg was' (CG p.19), een uitleg die niet overtuigt. Er mag verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn indien zich in uw district een aardbeving voordeed die krachtig genoeg was om de bewoners in uw district in paniek uit hun huizen te doen vluchten, zoals uit de beschikbare informatie blijkt.

Over de overstroming kan u slechts vertellen dat het gedurende enkele dagen veel regende en vervolgens overstroomde. Bij deze overstroming zouden huizen van Kuchi's zijn weggespoeld, maar u kan niet aangeven in welk dorp dit gebeurde of welke dorpen het hardst getroffen werden en stelt dat de overstroming 'in heel het district Kama voelbaar was' (CG p.20). Desondanks zou u pas door andere herders in de bergen zijn ingelicht over de overstromingen. U situeert deze enige grote overstroming nog vóór de genoemde aardbeving (die u situeert in 2010-2011). Nochtans blijkt uit informatie dat er zich rond 20 juli 2015, vlak voor uw vermeende vertrek uit uw dorp (dat u volgens uw laatste versie begin augustus 2015 situeert), overstromingen waren in uw district, waarbij 10 huizen, een schoolgebouw en tientallen hectaren landbouwgrond beschadigd raakten.

U kan evenmin vertellen over de veiligheidssituatie in uw district met betrekking tot de verhoudingen tussen de aanwezige taliban en IS, en weet niet of beiden ooit met elkaar in conflict lagen. U kan opvallend weinig vertellen over de activiteiten van beide groeperingen (CG p.21 – 22). U weet niet te zeggen wanneer er voor het laatst verkiezingen waren in Afghanistan, noch kan u zeggen of uw vader al dan niet ooit gaan stemmen is (CG p.22). Zelfs wanneer u gevraagd werd waar uw vader inkopen deed voor het huishouden, moest u het antwoord schuldig blijven en stelt u het niet te weten. Het is geheel ongeloofwaardig dat de oudste en volwassen zoon van een gezin niet weet waar de voornaamste inkopen voor het gezin gedaan worden. Opnieuw legt u geen aannemelijke verklaringen af over uw leven in en herkomst uit Afghanistan.

Doorheen het gehoor wierp u verschillende excuses op voor uw opvallend gebrekkige kennis. Zo wijst u op uw ongeletterdheid ter verschoning. Er moet echter worden opgemerkt dat u een brede waaier aan vragen werden gesteld over uw directe leefwereld en hierbij geenszins kennis werd verwacht die een zekere scholingsgraad vereist, integendeel, er werden u in eerste instantie vragen gesteld met betrekking tot uw leefwereld als ongeschoold herder in een rurale stammenmaatschappij. Er werd vastgesteld dat de weinige kennis die u wél bezit net ingestudeerd, en dus weinig aannemelijk, overkomt. U pareerde de vaststelling van uw onwetendheid nog met de opwerping dat u "nooit buiten mocht van vader", wat niet kan gelden als een valabel excuus. Immers, u blijkt ruim 10 jaar ouder en dus zelfstandiger te zijn dan u beweerde. U kwam bovendien dagelijks buitenshuis gezien u met een kudde rondtrok. U liet zelf verstaan dat u daarbij allerlei mensen uit de regio op de bergweiden ontmoette met wie u info uitwisselde en samen naar het nieuws luisterde op hun radio's (CG p.18). Uit uw verklaringen moet verder blijken dat u soms bij vrienden thuis op bezoek ging en u beweerde zelfs in uw eentje 's nachts het trouwfeest van een vriend te hebben bijgewoond (CG p.22-23). Uw beweringen over uw beperkte contact met de buitenwereld zijn dan ook onaannemelijk en druisen in tegen het geheel van uw verklaringen. Dergelijk argument kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen om uw duidelijke gebrek aan kennis over uw herkomstregio te verschonen. Zoals eerder aangetoond kan u uw vermeende minderjarigheid evenmin doen gelden als een redelijk excuus, nu uw verklaringen omtrent uw leeftijd manifest bedrieglijk zijn gebleken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kama gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kama heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 2-4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met rapporten en persartikels (stukken 3-12).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota vijf schoolrapporten en een resultatenblad neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voerde aan dat hij door mannen van de taliban of Daesh wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden leeftijd; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Goch in het district Kama van de provincie Nangarhar gelet op zijn gebrekkige en lacuneuze kennis waarvoor hij geen afdoende verklaring biedt; en (iii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich in het dorp Goch zouden hebben voorgedaan.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn vluchtrelaas in onderhavig verzoekschrift volledig wijzigt.

Bij de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit. Hij is geboren in Afghanistan, zijn familie is afkomstig uit het dorp Goch, district Kama, Nangarhar provincie (Afghanistan). Kort na zijn geboorte verhuisde het gezin naar Pakistan. In feite heeft hij nooit in het land waar hij de nationaliteit van heeft gewoond.

Verzoeker geeft aan dat hij, uit schrik dat hij zou worden teruggestuurd, het merendeel van zijn asielse relaas zoals verteld bij het CGVS niet naar waarheid heeft neergezet. Verzoeker kwam onderweg naar België meerdere andere verzoekers om internationale bescherming tegen die hem aanraadden een alternatief asielse relaas te vertellen.

Verzoeker heeft echter besloten nu toch de ware toedracht bekend te maken.

Verzoekers ouders zijn uit het geboortedorp van verzoeker weggetrokken na de invasie van Rusland in Afghanistan. Zij zijn naar Peshawar in Pakistan gevlucht, waar zij de rest van hun leven hebben doorgebracht en waar zij nog steeds verblijven. In Pakistan werd het gezin van verzoeker als vluchtelingen erkend. Zij ontvingen een vluchtelingenkaart van UNHCR.

Toen verzoeker twee jaar oud was, is zijn vader kort naar het dorp Goch teruggekeerd. Het huis van verzoekers gezin stond op dat moment niet meer overeind. Gelet dat verzoekers gezin geen mogelijkheden had om zich opnieuw in Afghanistan te vestigen, keerde de vader van verzoeker terug.

In 2010 heeft verzoeker en zijn gezin zich opnieuw naar Afghanistan begeven. Vlak over de grens, in de provincie Nangarhar, had de Verenigde Naties een centrum opgericht dat terugkerende vluchtelingen financiële steun bood. Het gezin van verzoeker is echter enkel naar dit centrum gekomen om het geld op te halen en is vervolgens teruggekeerd naar Pakistan.

Echter, door beroep te doen op de steun van UNHCR in Afghanistan, heeft het gezin van verzoeker zijn vluchtelingenstatus in Pakistan verloren. De vluchtelingenkaart werd aan de grens doorgeknipt. Na het ontvangen van het geld, is het gezin van verzoeker opnieuw de grens met Pakistan overgestoken, om terug te keren naar de plek waar zij reeds eerder een leven hadden uitgebouwd. Verzoekers gezin verblijft met andere woorden momenteel zonder duidelijk statuut in Pakistan. Officieel gezien zou het gezin van verzoeker terug in Afghanistan verblijven, doch dit klopt niet in de praktijk.

Niettemin, veel verschil is er niet in de behandeling van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en Afghaanse personen zonder verblijfsstatuut.

Afghaanse vluchtelingen worden in Pakistan van allerhande misdrijven beschuldigd, wat ertoe leidt dat de Pakistaanse bevolking de vluchtelingen viseert, alsook dat Afghaanse vluchtelingen omwille van deze xenofobie zelf vaak worden aangevallen. Bovendien worden Afghaanse vluchtelingen telkenmale aangemaand om terug te keren naar het onveilige Afghanistan. De druk op de Afghaanse vluchtelingen van de Pakistaanse bevolking (en de Pakistaanse machthebbers) uit is enorm groot.

Verzoeker werd tijdens zijn verblijf in Pakistan 6 keer door de Pakistaanse politie opgepakt. Er werd geen officiële beschuldiging geuit, doch verzoeker moest wel slavenarbeid verrichten, werd geslagen en diende elke keer een zeer grote som geld te betalen om terug vrijgelaten te worden. Eén keer werd verzoeker zelfs terug naar Afghanistan gestuurd, ondanks zijn statuut als vluchteling.

De behandeling die verzoeker als vluchteling in Pakistan heeft moeten doorstaan, kan bezwaarlijk menselijk genoemd worden. Verzoeker is vervolgens uit Pakistan gevlucht.

Verzoeker reisde via Iran en Turkije en kwam op 14 september 2015 in België aan. Op 16 september 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

[...]

Verderop in zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan.

Dat verzoeker toegeeft dat het merendeel van zijn asielaanvraag niet naar waarheid verteld is. Dat verzoeker echter de waarheid niet durfde te vertellen, uit schrik dat hij teruggestuurd zou worden. Dat bovendien verzoeker door andere personen overtuigd werd niet de waarheid te zeggen, maar een nieuw asielaanvraag samen te stellen met de informatie die hij van deze personen uit het hoofd kon leren. Bovendien werd verzoeker aangeraden te zeggen dat hij nog minderjarig was.

Dat zelfs in 2009 reeds bij de asielinstellingen het probleem gekend was dat verzoekers om internationale bescherming zich steunen op verkeerd advies van andere verzoekers, waardoor zeer vaak verzoekers om internationale bescherming niet de waarheid durven te vertellen. De pogingen van het CGVS om verzoekers om internationale bescherming aan te sporen de waarheid te vertellen, hebben blijkbaar nog altijd niet het gewenste effect opgeleverd. (Stuk 5)

Dat verzoeker dus niet de enige is die uit schrik voor terugzending naar zijn land van herkomst, niet de volledige waarheid vertelt.

Dat verzoeker wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft (dit staat niet ter betwisting), doch zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond, waarvan het grootste deel onder het vluchtelingenstatuut.

Gelet dat verzoeker zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond, mag niet verbazen dat verzoeker geen accurate informatie kan verschaffen over zijn regio van herkomst, met name het dorp Goch in het district Kama in de provincie Nangarhar (Afghanistan).

Dat verzoeker in huidig verzoekschrift wel de volledige feiten uiteenzet die geleid hebben tot zijn vlucht naar België.

Dat verzoeker uit Pakistan is gevlucht, omwille van de onmenselijke behandeling die hij daar moest doorstaan. Met of zonder vluchtelingenstatuut, verzoeker werd in Pakistan de hele tijd geïnterneerd, alsook heeft hij verschillende malen problemen met de Pakistaanse politie gehad. Zo is verzoeker tot zes keer toe opgepakt geweest. In de Pakistaanse cel werd hij vervolgens verplicht slavenarbeid te verrichten, alsook werd hij steeds geslagen. Daarenboven moest verzoeker elke keer opnieuw een zeer grote som geld neertellen alvorens hij weer in vrijheid gesteld werd. Verzoeker werd zelfs één keer opnieuw naar Afghanistan gestuurd, ondanks zijn vluchtelingenstatuut, wat nochtans het bewijs was dat hij in Afghanistan niet veilig zou zijn. De Pakistaanse politie heeft nooit een duidelijke beschuldiging geuit, noch bestaan er officiële documenten over de aanhoudingen van verzoeker.

In 2010 zijn verzoeker en zijn gezin naar Afghanistan teruggekeerd. De Verenigde Naties boden een som geld aan, aan Afghaanse vluchtelingen die vrijwillig terugkeerden. (zie voor vergelijkbare situaties stukken 6 en 7). Dit geld werd in de provincie Nangarhar uitgedeeld.

Verzoeker en zijn gezin zijn de Pakistaanse grens overgestoken naar Afghanistan, en bij deze overstreek werden de vluchtelingenkaarten van het gezin doorgeknipt, dit om te vermijden dat Afghaanse vluchtelingen het geld zouden ophalen en dan opnieuw in Pakistan als vluchteling zouden gaan leven.

Verzoeker en zijn gezin hebben op de parking van het VN-centrum twee nachten moeten overnachten alvorens zij hun geld konden ontvangen.

Echter, het gezin van verzoeker is na het ophalen van het geld opnieuw clandestien naar Pakistan teruggekeerd. Verzoeker heeft met andere woorden amper tijd in Afghanistan doorgebracht. De ouders van verzoeker verblijven op heden nog steeds in Pakistan.

[...]

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België grondig wijzigt. Verzoeker voert aan dat hij eerder de waarheid niet durfde te vertellen uit schrik om te worden teruggestuurd en dat hij op aanraden van derden die hij onderweg naar België tegenkwam een nieuw vluchtrelaas samenstelde "met de informatie die hij van deze personen uit het hoofd kon leren". Deze verklaring kan evenwel niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor het leugenachtig karakter van zijn eerdere verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat verzoeker op aanraden van derden een vals vluchtrelaas zou hebben samengesteld, kan dan ook niet als verschoning gelden voor zijn leugenachtige verklaringen. Dat verzoeker schrik zou hebben gehad om te worden teruggestuurd, valt bovendien niet te rijmen met het feit dat wanneer iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, hieraan inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Dat verzoeker eerder leugenachtige verklaringen aflegde ten aanzien van de Belgische asielinstanties, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden, doet afbreuk aan zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid, als aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Indien verzoeker immers werkelijk nood meent te hebben aan internationale bescherming omwille van de elementen die hij in het kader van zijn gewijzigde vluchtrelaas aanhaalt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze elementen van bij de aanvang van zijn asielprocedure zou hebben aangebracht en dat hij aldus geen nood zou hebben gevoeld om een vals vluchtrelaas samen te stellen.

2.3.2.4. Het voorgaande klemt des te meer daar reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties al eerder bewust trachtte te misleiden door zich (veel) jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn. Waar verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn, blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 16) dat verzoeker op 22 september 2015 (6 dagen na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming) een minimumleeftijd had van 26,8 jaar. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bleef verzoeker volharden in zijn voorgehouden jeugdige leeftijd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15 en 23). Als dusdanig wordt verzoekers algehele geloofwaardigheid eens te meer ondermijnd.

Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij werd geboren in het dorp Goch in het district Kama van de Afghaanse provincie Nangarhar en dat hij en zijn gezin kort na zijn geboorte en na de invasie van Rusland in Afghanistan naar Pakistan trokken. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Russische inval in Afghanistan plaatsvond in 1979. Aldus zou verzoeker tien jaar ouder zijn (1979) dan de geboortedatum die uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt (1989). Opnieuw zijn verzoekers verklaringen niet met elkaar verzoenbaar.

Hier voegt zich echter ook nog aan toe dat verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) aanvoert dat de geboortedatum aangehaald in het verzoekschrift (1 januari 1989) "was

gebaseerd op de stelling van het CGVS dat verzoeker ondertussen bijna 30 jaar moet zijn (volgens de botscan)", terwijl volgens hem uit de aan deze aanvullende nota toegevoegde schooldocumenten blijkt dat hij in 1993 geboren is daar hij in het jaar 2001 in de derde klas zat. Er dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 16). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Als dusdanig staat verzoekers leeftijd zoals deze blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast. Dat verzoeker doorheen zijn asielpcedure en zelfs in het kader van onderhavige beroepsprocedure dermate uiteenlopende verklaringen aflegt met betrekking tot zijn leeftijd, toont eens te meer aan dat verzoeker de Belgische asielinstanties (nog steeds) bewust tracht te misleiden. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij nu wel de "ware toedracht" en "de volledige feiten" zou uiteenzetten.

2.3.2.5. Dat verzoeker nog steeds leugenachtige verklaringen aflegt, blijkt bovendien ook uit het volgende.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij kort na zijn geboorte met zijn gezin naar Pakistan verhuisde en dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond. Hij stelt dat hij in Pakistan over een vluchtelingenkaart van UNHCR beschikte en hij stelt voorop dat deze vluchtelingenkaart zich bij zijn familie bevindt en dat hij deze naar België laat overkomen (verzoekschrift, p. 11). Tot op heden werd deze vluchtelingenkaart niet neergelegd. De ter terechtzitting neergelegde stukken betreffen enkel een reeks schooldocumenten die werden uitgegeven door het Afghaanse Ministerie van Onderwijs. Het gaat dus om schoolrapporten van Afghaanse scholen, terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift net voorhoudt dat hij zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. Ook het certificaat van het "Ghaznawi English Language & Computer Center" bevat nergens enig element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker dit certificaat in Pakistan behaalde, terwijl Afghanistan wel een provincie en stad met de naam Ghazni heeft. In zijn aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij deze documenten voorlegt ter staving van zijn bewering dat hij rond 1993 is geboren en licht hij dienaangaande toe als volgt: "Verzoeker meent dat deze documenten van belang kunnen zijn in het kader van huidige procedure voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Het dient niet gezien te worden als een nieuwe betwisting omtrent de leeftijdsbeslissing/leeftijdsbepaling. Maar nu het CGVS zijn leeftijd meermaals aanhaalt in het asielrelaas om te zeggen dat verzoeker zijn verklaringen niet kloppen zijn deze stukken van primordiaal belang." (eigen onderlijning). Terwijl hij in zijn verzoekschrift juist stelt dat zijn eerdere verklaringen over zijn vluchtrelaas niet met de waarheid overeenstemmen, houdt hij in zijn aanvullende nota voor dat hij zijn schooldocumenten voorlegt om zijn leeftijd aan te tonen teneinde hiermee rekening te houden bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas in het kader van de motieven die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing had opgeworpen met betrekking tot verzoekers leeftijd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt (i) dat hij eerder leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vluchtrelaas en zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België, (ii) dat hij in werkelijkheid sedert vlak na zijn geboorte steeds in Pakistan heeft gewoond vanwaar hij naar België is gevlucht omdat hij in Pakistan als Afghaanse vluchteling (met of zonder verblijfsdocumenten) een mensonwaardig leven leidde en (iii) dat hij zijn verblijf in Pakistan middels zijn vluchtelingenkaart en schoolrapporten die hij naar België laat overkomen, zal aantonen, legt hij ter terechtzitting schoolrapporten van Afghaanse scholen neer, legt hij zijn vluchtelingenkaart niet neer en voert hij in zijn aanvullende nota aan dat de voorgelegde schoolrapporten zijn werkelijke leeftijd dienen aan te tonen in het kader van de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen betreffende zijn leeftijd afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas, waarvan hij in zijn verzoekschrift net stelt dat het niet met de waarheid overeenstemt. Verzoekers verklaringen zijn dermate uiteenlopend dat aan geen ervan nog enig geloof kan worden gehecht en dat aan de voorgelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) geen bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.2.6. In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de gewijzigde verklaringen van verzoeker in zijn verzoekschrift, *quod non*, dient vastgesteld dat deze geloofwaardigheid op zich wordt ondermijnd door het onaannemelijk karakter van deze gewijzigde verklaringen en het ontbreken van authentieke, bewijskrachtige documenten. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten welke reden(en) aan de basis ligt/liggen van het vertrek van verzoeker en zijn gezin van Afghanistan

naar Pakistan. Verzoeker verwijst weliswaar naar de inval van Rusland in Afghanistan, doch hoger is reeds komen vast te staan dat deze inval niet te rijmen valt met verzoekers leeftijd zoals deze blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat de inval van Rusland in Afghanistan de aanleiding vormde voor de vlucht van hem en zijn gezin van Afghanistan naar Pakistan. Verder laat verzoeker tevens na om zijn levensomstandigheden in Pakistan *in concreto* uiteen te zetten. Hij stelt enkel dat hij in Pakistan een vluchtelingenkaart van UNHCR had, dat hij er als Afghaanse vluchteling vaak werd geïnterviewd en dat hij door de Pakistaanse politie meermaals werd opgepakt en hierbij mensonwaardig werd behandeld. Verzoeker laat echter na een duidelijk beeld te verschaffen over zijn precieze verblijfplaats(en) in Pakistan, zijn opleiding (zie ook *supra* in verband met de voorgelegde Afghaanse schooldocumenten), zijn werkervaringen, zijn sociale relaties *et cetera*, alsmede over de levenswandel van zijn gezins- en familieleden. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen enkel stuk voorlegt ter staving van zijn verblijf in Pakistan, van zijn verblijfsstatuut in Pakistan, van zijn arrestaties door de Pakistaanse politie en/of van zijn beweerde korte terugkeer naar Afghanistan om van de Verenigde Naties een som geld te ontvangen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn familie heden nog steeds over enige officiële documenten zouden moeten beschikken die hun (voorheen legale) verblijf in Pakistan en/of hun beroep op financiële steun van de Verenigde Naties voor vrijwillig terugkerende Afghaanse vluchtelingen zouden kunnen staven. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn vluchtelingenkaart zich nog bij zijn familie in Pakistan bevond en dat hij deze naar België laat opsturen, doch hier in gebreke blijft. Dat verzoeker slechts enkele Afghaanse schooldocumenten voorlegt, die bewijswaarde ontberen (zie *supra*), en voor het overige geen enkel identiteits- of verblijfsdocument voorlegt, toont dan ook eens te meer het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen aan.

2.3.2.7. Gelet op het feit dat verzoekers verklaringen over zijn nationaliteit, zijn leeftijd, zijn herkomst, zijn verblijfplaats(en) en levensomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn vluchtrelaas dermate vaag, uiteenlopend en ongeloofwaardig zijn, kan niet langer geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit noch aan verzoekers beweerde verblijfsomstandigheden in Pakistan noch aan het door hem voorgehouden vluchtrelaas aldaar. Dit geldt des te meer nu verzoeker geen enkel authentiek en bewijskrachtig stuk voorlegt dat zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit of zijn hoedanigheid van Afghaanse vluchteling in Pakistan.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-12) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit, zijn leeftijd, zijn herkomst, zijn verblijfplaats(en) en levensomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER